

[Kai Moltke.]

i sig selv, nemlig den konflikt, vi i øjeblikket har mellem staten og Akademikernes Samarbejdsudvalg. Den har jo løbet før, og det ville da allermindst ligne mig at forlange, at man skulle indføre stavnsbånd, så disse folk ikke skulle have lov til at forlade arbejdet, når de mente sig dårligt behandlet. Det er vel på tide, at man nu får forhandlingerne i gang, men jeg må gøre både arbejdsministeren og de øvrige medlemmer af regeringen opmærksom på én ting: man kan ikke have dobbeltheden i arbejdsforholdet, man kan ikke have, at en gruppe af lønmodtagere gennem individuel opsigelse kollektivt affolker arbejdspladserne, og samtidig have den nuværende arbejdsret, der ved sine forskellige kendelser har givet præcedens for, at kollektiv affolkning gennem enkeltmandsopsigelser er noget strafbart. Det er en af de ting, man må have med, når forhandlingerne fortsætter. Jeg ønsker ikke stavnsbånd for dem, der er medlemmer af Akademikernes Samarbejdsudvalg, men jeg ønsker endnu mindre en dobbeltlovgivning for dem, en for de højt-lønnede og en for almindelige lønarbejdere. Hvis man gennem individuel opsigelse kan affolke en arbejdsplads, som det er sket her, må man tage konsekvenserne og gøre det lovligt under arbejdsretten at bruge samme metode med individuel opsigelse for de øvrige arbejdsgrupper og øvrige lag af lønmodtagere i det private erhvervsliv og industrien. En vis ensartethed må her være på sin plads.

Som sagt går jeg ud fra, at vi senere får lejlighed til, uden at blande landbrugets smør, markedsordninger og en række andre forhold med ind i det, at få en saglig udenrigspolitisk debat koncentreret om de spørgsmål, som det er mest påkrævet at løse og tage stilling til, og jeg skal derfor slutte med at fremhæve de punkter, som jeg har fremdraget i dag. Boligspørgsmålet er allerede blevet tilstrækkeligt fremdraget i forbindelse med omtalen af de udenlandske arbejdere, obligationskatastrofen — for det er jo det, den er — og et i alle tilfælde labilt perspektiv for byggeriet i fremtiden. Her vil jeg da give regeringen et råd på forhånd: Skulle man give sig til nu at drøfte en ny ændring af realkreditordningen, så lad være med at møde med de traditionelle borgerlige råd om, at eget indskud skal forhøjes, og at

afdragene skal falde i et hurtigere tempo. Det fører kun én vej hen: at en lejlighed og dens erhvervelse bliver så dyr og vanskelig, at det kun bliver toppen af dem, som har almindelige indtægter, der bliver i stand til at opfylde sådanne krav. Jeg tror, tingene må lægges anderledes an; jeg tror ikke, man løser disse problemer uden aktualisering af tanken om de offentlige fonds, som regeringen begyndte på at skære i stykker ved sin tiltræden, medens man nu taler om selv at ville være med til både fondsdannelser og statens kontrol og dirigering af kreditten. Jeg skal for mit vedkommende med stor spænding vente på de udspil, som kommer på disse felter, for jeg kan ikke tro, at det vil vække særlig tilfredshed, hvis vi bare får en nyordning, hvor huslejer, der er for høje, får udsigt til at blive endnu højere.

Frode Jakobsen: Der var i åbningstalen i går en udtalelse om Vietnam. Jeg tror ikke, det er for skrapt et sprog, hvis jeg kalder den tam. Nu er det ord tam, vistnok med rette, blevet brugt om hvert eneste punkt i den 63 sideres trontale foran os. Men for mig er det alligevel et spørgsmål om tamhed, om en intetsigende bemærkning i en sådan forbindelse alligevel ikke er værre end slet ingenting.

Vi havde for nogle år siden en bevæget Vietnamdebat i Danmark. Alle har pålagt sig tilbageholdenhed gennem de sidste år, og det var rigtigt at pålægge sig tilbageholdenhed. Det begyndte med Johnsons proklamation om bombestop mod Nordvietnam i marts 1968, og den tilbageholdenhed holdt sig, trods det at det viste sig, at dét med bombestoppet ikke var sandt, til trods for at der faldt lige så mange bomber over Nordvietnam, bare koncentreret over et mindre stykke land. Tilbageholdenheden holdt sig, fordi der omsider kom forhandlinger i gang i Paris i maj 1968. Der er gået halvandet år siden da, de har ikke ført os ét skridt videre. Tilbageholdenheden konsolideredes, dengang det omsider blev sandt, dette med bombestop over Nordvietnam. Tilbageholdenheden blev opretholdt, trods det at det i virkeligheden er Sydvietnam, der kæmpes om, og i Sydvietnam falder bomberne i dag som hele tiden, og som de har gjort det i en lang årrække. Det er dér, man skal holde op med at bombe markerne med af-